

•Written by - வெங்கட் சாமிநாதன் -•

••Sunday•, 05 •January•, 2014 23:14• - •Last Updated•

••Sunday•, 05 •January•, 2014 23:19•

புத்தகத்ததைத் திறந்த உடனேயே சில வார்த்தைகள் மறுபடியும் என்று சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? இந்த மறுபடியும் என்ற வார்த்தை இப்போது இந்த புத்தகத்தைத் திறந்த உடனேயே என்ற சந்தர்ப்பத்தில் அல்ல. அப்படியும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். அது இப்போது பதிகத் தொடங்கியவர்களுக்கு. இதன் முதல் பக்கத்தின் முதல் கட்டரையிலேயே நான் எழுதத் தொடங்கிய 1960-ல் சொன்ன சில கருத்துக்களைத் திரும்ப நினைவுபடுத்தித் தான் தொடங்குகிறேன். வேறு யாருக்கும், இந்தியாவில் உள்ள எந்த மொழிபேசும் மக்களுக்கும், நம் தமிழ் மக்களுக்கு சொல்லவெண்டியிருப்பது போல, ஒரே விஷயத்தைப் பன்னிப் பன்னி சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதா என்று தெரியவில்லை. பல விஷயங்களில், பல வாழ்க்கை அம்சங்களில். எனக்கு வயது எண்பது தாண்டியாகிவிட்டது. என எழு வயதிலிருந்தோ அல்லது இன்னும் தாராளமாக பத்து வயதிலிருந்து என்று வதைத்துக் கொள்ளலாம், சரி பத்து வயதிலிருந்து என்னசைச் சுற்றியுள்ள உலகை, மக்களை வாழ்க்கையை ஒரு வாறாக விவரம் அறிந்து பார்த்ததை நினைவில் கொண்டிருப்பேன் என்று கொள்ளலாமா? ஓரளவுக்கு நான் அப்போது வாழ்ந்த ஒரு சிறிய 'டவுன்' மக்களையும், அவர்கள் வாழ்க்கையையும், ஊரையும் மக்கள் மனப்போக்கையும் பற்றி என் நினைவில் பதிந்தவற்றை இப்போது நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தால், இப்போது அது ஒவ்வொன்றும் பதிப்படியாகச் சீரழிந்து கொண்டிருக்கின்றனவா என்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரிகிறது.

முன்னையிடப்பித்தவர்கள் அதிகம், வசதிகள் அதிகம். பணவருவாயும் அதிகம். ஆனால் கலாசாரம், நாகரீகம், மக்கள் பண்பு எல்லாமே சீரழிந்து வருகிறது. ஆசிரியமாக இருக்கும். இடப்பில் ஒரு கோவணம், தலையில் ஒரு துண்டு சுற்றியிருக்கும் இப்படி ஒரு ஏழ்மையைப் பார்த்திருக்கிறேன். அதிசயமாக அல்ல. சாதாரணமாக. அவனிடம் காணப்பட்ட பண்பு தன் ஏழ்மையிலும் பொது வாழ்வைக் கெடுக்கும் எதையும் தான் செய்யக் கூடாது என்ற கருணை அவனிடம் இயல்பாகப் பதிந்த ஒன்று. இன்று பல பத்தாயிரம் கோடி சொத்தும் நாட்டையே மாற்றி அமைக்கும் அரசியல் அதிகாரம் கொண்டவர்களுக்கு மக்களைப் பற்றிய அந்த அக்கறை இல்லை. தன் சமீபம் சீரழிவதைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. தனக்கு அதிகாரமும், சில வமும் கிடக்கையுமானால், தன் சமீபத்தே பலியாகுவது பற்றி அந்தத் தலைவனுக்கு, பிரமுகனுக்கு கவலை இல்லை. இது பதிப்படியாகச் சீரழிந்த சரித்திரம். இவர்கள் கொள்ளைக்காரர்களாக, சமீக விரோதிகளாக அல்ல, வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற்றவர்களாக, சாமர்த்திய சாலிகளாக, தலைவர்களாக, சரித்திரம் படைப்பவர்களாக, போற்றப் படுகிறார்கள். நாம் வாழும் இடமும், சுற்றுச்சூழலும், எந்த வசதியும் அற்ற

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Sunday•, 05 •January•, 2014 23:14• - •Last Updated•

••Sunday•, 05 •January•, 2014 23:19•

அன்றைய ஏழை கிராமத் தின் சூத தத் தை ஆரோக கியத் தை அறவீ இழந் து காணப் படுகின் றன. இவ்வை இன்னம் சீ ரழிந் து கொண் டு தான் இருக் கின் றன. இது நம் வாழ் க்கையின் எல்லா அம் சங் களையும் பாதித் துவரூம் ஒன் று. இதைப் பற் றிய பிரக்ஞை யாருக் கும் இல்லை. இது பற் றிக் கவலைப் படுபவரூ ஒரு சிலர் சொன்னால் அது பற் றி யாருக் கும் கவலை இல்லை. “அது சரிங் க. அதுக் கு இப் போ என்ன செய் யச் சொல் னீ க. இன்னிக் கு நதே துலரெந் து நடக் கற சமாசாரமா இது. காலம் மாறிக் கிடக் கு. அது தரெயாம நீ ங் க என்னமோ கததை பசீ ட் டிருக் கிறு” என் று பதில் வந் து விடும் .

இது கண்ணுக் குத் தரெகிற சாதாரண லெளகீ க சமாசாரம் . இது சரி, இது தப் பு, இது நல் லது, இது கெட் டது என் று குறளும்மோ அதன் எந் த உரையும்மோ பதிக் காமலயே ஒரு சாதாரண கிராமத் தானுக் கு தரெகிற விஷயம் . உரை எழுதுகிறவரூ களே கண் டுக் காமல் தம் காரியத் தில் முன்னந் திருக் கிற காலம் இது. அப் படியிருக் கும் ஒரு காலத் தில் , நான் 1960லிருந் து சொல்லி வரூம் ஒரு சில அபிப் படையான விஷயங் கள் , உள் ளுணர் வினால் மாத் திரம் தரெந் து கொள் ள வணே டிய விஷயங் கள் , எப் படி சாதாரண, அன் றாட வாழ் வில் உழலும் மக் களுக் கு புரிய வகைக் க முடியும் ? வாழ் க்கையின் வசதியோ வசதியின் மையோ மாத் திரமல்ல, தர் மங் களும் மாறிவிட் டன. வாழ் க்கையின் நோக் கங் கள் மாற, அதற் கறே ப தர் மங் களும் மாறிவிட் டன.

நமக் கு சினிமா என் ற ஒன் று தோன் றியதிலிருந் து அது நமக் கு புரியாத, அன் னியப் பட் ட ஒன் றாகவீ இருந் து வந் துள் ளது. நாடகம் என் ற பெயரில் நம் மிடையே வளர் ந் துவந் த ஒன் றை புகைப் படம் பிடித் து சினிமா என் று சொல்லி வந் திருக் கிறோம் . சினிமா என் ற தொழில் நுட் பத் தில் பிறந் த கலையை நாம் தொழில் நுட் பமாகவும் உள் வாங் கிக் கொள் ளவில்லை. கலையாகவும் அதை வளர் க் கவில்லை. பாரம் பரிய கலையாக இருந் து வந் த இசை நாடகத் தைத் தான் நாம் ஆரம் ப காலத் தில் நாடகமாகவும் பின் னை அதையே சலனப் படமாக் கி சினிமாவாகவும் சூமார் 70 – 80 வருடங் களாக போற் றிக் கொண் டாடி வருகிறோம் . தொடக் க காலத் தில் மடேயில் பாடி, ஆடியதையே இன் றும் செய் து வருகிறோம் . அன் று நாடகத் தில் பாடியதைக் கடேக் , புகழ் பெற் ற சங் கீ த கலைஞரூ கள் கொட் டகைக் கு வந் தாரூ கள் . ஆனால் இன் றைய சினிமாவின் வடிவமும் அதில் நம் பார் வையும் சினிமா என் ற புதிய கலைவடிவத் தின் பெயருக் கு தகுதி அறவீ அற் ற போதிலும் , முன்னர் இருந் த ஆட் டமும் பாட் டமும் இன் றும் தொடர் ந் தாலும் அந் த ஆட் டம் இடையில் நாற் பதுகளில் எந் த பொருட் காட் சியிலும் திருட் டுத் தனமாக இடம் பெற் று வந் த ரிகாரட் டான்ஸ் என்ற அலங் கோலமாக சீ ரழிந் து விட் டது. பாட் டும் ருக் குமிணி, ருக் குமிணி....யாக சீ ரழிந் து இருக் கிறது. இது மணி ரத் தினத் தின் பார் வையிலயே. சிம் புவின் , சங் கரின் பார் வையிலது என் னவாகும் ?

ஒரு ஆரம் ப சரத் தனத் தில் , நண்பரூ களின் உதவியில் சரேக் கப் பட் ட முதலீ ட் டில் (ரூ 80,000 என் று சொல் லப் பட் டது) ஜெயகாந் தன் உன் னைப் போல் ஒருவன் வலெிவந் தது. பூழூதியில் புரண் டவனை இழுத் து வந் து குளிப் பாட் டி, ஒரு நல் ல துண் டை இடப் பில் கட் டியது போன் ற காரியம் 1964-ல் நிகழ் ந் தது இது. ஆனால் “எந் த கொம் பனுக் கும் நான் பணிந் து போகவணே டியதில்லை” என் றோ என் னவோ இது போன் ற நிஜமான

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Sunday•, 05 •January•, 2014 23:14• - •Last Updated•

••Sunday•, 05 •January•, 2014 23:19•

அந்தக் காலத்திய ஆரம்பப் பரதத் தனம் அதிக காலம் நீடிக் கவில லை. அந்த ஆரம்ப எளிமை கதையின் எளிமை, படமெடுக்கப் பட்ட எளிமை பின்னர் கைவிடப்பட்டது. சூற்றியிருந்த சினிமா தொழில் காரர்களின் எதிர்ப்பையும் சமாளிக்க முடியவில்லை. காரணம் தமக்கு பழக்கப்பட்டது, தமக்கு புகழ் தருவது, பணம் அள்ளிக் கொட்டும் ஒன்று ஒரு புதிய பாதையை, தனக்கு கைவராத பாதையை அது ஏற்காது. அம்பானியின் தொழிற்சாலையைக் கப்பகத்தில் ஒரு எளிய பெட்டிக் கடையாக இருப்பது சாத்தியமில்லை. அதனால் எந்த பாதிப்பும் இல்லையென்றாலும். வகை சூலபமாக, ஒரு ஓரப் புன்சிரிப்புடன், “ஆமாய்யா, பணம் சம்பாதிக்க இல்லாமலே வறையே என்னத்துக்குய்யா? பணம் சம்பாதிக்கிறது என்ன தப்பா?” என்று ஒரு களேவி எதிராளியை விழுத்தாட்டி விட்டது போல நம்மலே வீசப்படும். ஒரு ஹோட்டல் ரூமில் உட்கார்ந்து என்னென்ன மசாலா, யாருடைய மசாலா சேத்தா வசூல் அந்தாலே வந்து கொட்டும்லே” என்று சொல்லிச் செய்யப்படும் ஒரு மசாலா படத்தை, அர்ஜுனாபிணா போய் டான்ஸ் ஷூட்டிங் முடித்து விட்டு வந்தால், அந்த மாதல் வார 100கோடி வசூலுக்குக் கவம் கரையில் குடிசை போட்டிருக்கும் ஜனங்களையாவர்கள் ரசனிக் குதீனி போட்டு மயக்கி வசூலிப்பது கலை பண்ணுவதும் இல்லை. பணம் சம்பாதிப்பதும் இல்லை. இந்த வித்தியாசத்தை புரிய வைப்பது, பணம் பணந்து பாபமாய்யா, மக்களையே சந்தோஷப்படுத்துவது தப்பா, பின்னே என்னத்துக்கு படம் எடுக்கிறது என்று கேட்கும் கலாசாரம் ஒரு அசிங்கமான, ஆபாசமான தார்மீகம் அற்ற கலாசாரம். இது இப்போதைய அலங்கோலம். இது பிப்பியாக சீரழிந்த கதை.

அதற்கு முன்னாலேயே நம் சினிமா வசனங்களின் ஆக்கிரமிப்பில் அபிமானம் பட்டிருக்கிறதது. அந்த அலங்கார ஆவசே வசனங்களுக்கு நம்மை பழக்கியது இளங்கோவனின் வசனங்கள். காட்சிப் புரவமான வடிவம் என்பதை நாம் என்றுமே புரிந்து கொண்டதில்லை. இன்று வரை. சினிமாவின் காட்சி அனுபவம் என்பது ஓடும் ரயிலின் மலே சையான் சையான் என்று கடித்தாடுவதில்லை. ஒரு ரோடும் பராவும் சாயம் பிசி, கோலம் போட்டு, லாரிகளை அசிங்கமாக அலங்கரித்து ஊர்வலம் ஆட்ட பாட்டத்தோடும் வருவதில்லை. “அண்டங் காக்கா கொண்டைக்காரி, அச்சு வலெல்லம் தொண்டைக்காரி” என்று பாடி ஆடுவது, சங்கீதமும் இல்லை. நடனமும் இல்லை. இது அன்றைய ரகை கார்ட் டான்ஸின் இன்றைய பதிப்பு தான்.

கலை, சினிமா, உணர்ச்சிப் பெருக்கு, வற்றிப் படம், கலைப்படம் என்பதற்கெல்லாம் நாம் மிகமிக அபத்தமான, அருவரூபம் மிகுந்த அர்த்தங்களையே கொண்டிருக்கிறோம். அசிங்கமான அலங்காரம், இரகைச் சலிடும் பாட்டு, அருவரூபமான ஆட்டம், அர்த்தமும், வாழ்க்கைக்கு எந்த சம்பந்தமும்ற்ற கதை நமக்கு சந்தோஷமளிக்கச் செய்யப் பட்டு விட்டன, அவற்றிற்கு களையம், சலெவாக்கு தரப் பட்டு விட்டன. அரசியல் அதிக காரம், சமீக அந்தஸ்து இவற்றின் மீதே கட்டமைக்கப் பட்டு வருகிறது. கவேலமாகக் கருதப் பட்ட, பின்னிரவு நேரத்தில் தலையில் துண்டைப் போட்டுக் கொண்டே, திரூட்டுத் தனமாகப் பார்க்கப் பட்ட ரிகார்ட் டான்ஸ் இன்று அனகேமாக எல்லாத் தொலைக்காட்சிகளிலும் இன்றியமையாத எல்லோராலும் விரும்பிப் பார்க்கப்படும் நடனமாகி விட்டது. அதற்கு சிறுவர்கள் பயிற்றுவிக் கப்படுகிறார்கள். அவற்றிற்கு பரிசு வழங்க, பாராட்ட நீதிபதிகளும் மலேயையில் அமர்ந்து விமர்சனம் செய்கிறார்கள். புகழ்கிறார்கள். ரிகார்ட் டான்ஸ் இன்று எல்லோரும் விரும்பி பயிலும் கலையாகிவிட்டது.

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Sunday•, 05 •January•, 2014 23:14• - •Last Updated•

••Sunday•, 05 •January•, 2014 23:19•

இது சமீகம் முழுதும், அதிலும் அதிகாரத்தின், சலுவத்தின், சமீகமதிப்பில்மேதட்டில் இருப்பவர்களும் கொண்டாடும் விரும்பி வரவறேகும் ஒன்றாகிவிட்டது. இந்த சமீகம்துக்கு சமீகமதிப்புகளுக்கு கிட்டத்தட்ட இரண்டு தலமைமுறைகாலம் நாம் பழக்கப்பட்ட விட்டோம் அதைரசிக்கப் பழக்கப்பட்ட விட்டோம். தப்பு. அதைத் தான் ரசிக்கப் பழக்கப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறோம். மாயா ஜாலக் காட்சிகளோ, அல்லது அருவரூபம் மிகுந்த பாட்டும், டான்ஸும் கத்தாட்டமும் கொண்டதோ, வளியான முதல் வாரத்தில் 100 கோடி வசூல் ஆகிவிட்டால் அதுவே எல்லாரும் அடைய வண்டியலக்ஷியமாகிறது. இது ஹிந்தி பட உலகில் நடப்பது. ஆனால் அதே ஹிந்தி பட உலகில் ஒரு ஷாம் பனிகல், வாழ் முடிகிறது. அவருக்கும் ஒரு இடம் உண்டு. அந்த இடம் தன்னது, இது இந்த சமீகத்திற்கு தரப்பட வண்டும் என்று முன்னெடுத்து தர முடிகிற இடம். மற்ற வணிக சமீகம்து ஆக்கிரமத்திற்கு அப்பால் உள்ள, வாழ் உரிமைபெற்றுவிட்ட ஒரு இடம் அது. அது உண்மையும், நேர்மையும், கலையும் நிறைந்த இடம் நமது தமிழ் சினிமா உலகில் அம்மாதிரியான இடம் உருவாவதில்லை. பாலு மகேந்திரா தொடர்ந்து இயங்க முடிவதில்லை. இப்போது அவர் எங்கிருக்கிறார்? அவரை நாம் எப்படி வரவற்றோம்?

பணம் பண்ணணும், எல்லோருக்கும் பணம் வண்டும் தான். பிழைக்க வண்டும் தான். ஆனால் எதைக் கொடுத்து, எதைக் கெடுத்து, நாம் பணம் பண்ணுகிறோம் என்பது ஒரு தார்மீக பிரச்சினை மாதிரியில்லை. கலையார்ந்த பிரச்சினையும் தான். கடந்த சனிக்கிழமை இரவு லோக்சபா தலாலைக் காட்சியில் பங்கன் வாடி என்று ஒரு மரத்தி படம் பார்த்தேன். ஹிந்தி வணிக சினிமாவில், ஒரு அப்பாவியாக, அசடாக, தட்டுத் தடுமாறி காதல் என்று அசடும் வழியும் இளைஞனாக அல்லது மற்றவர்களை அசடும் வழியச் செய்யும் அசட்டு வடேதாரியாக, அல்லது, ஒரு சினிமா நக்ஷத்திரத்தாக கல்யாணம் செய்து கொண்டு விழிக்கும் மாமா ப்ளஸ் கணவனாக இப்படி எத்தனையோ வித பத்திரங்களாக நடித்த, அப்ஸ் வரம் இல்லாதது, ஆபாச உணர்வு எழுப்பாதது, இரகசியலிடாது எளிய வணிகப்படங்களில் தோன்றி தானும் மகிழ்ந்து பார்வையாளரையும் மகிழ்வித்த அமோல் பலகேர் இயக்கிய படம். ஒரு சுவாரசியமான விஷயம். பிமிகா என்ற படம் ஹம்ஸா வாடகேர் என்ற அந்தக் காலத்திய மரத்தி நடிகையின் சூயசரித்திரத்தை ஆதாரித்து எடுக்கப்பட்ட படம். நம் நடிகர்கள், நடிகைகள், அரசியல் வாதிகள் தம் சூயசரித்திரத்தை நடந்தவாறு எழுதக் கட்டுமானால் நான் ஆவலோடு எதிர்பார்ப்பேன். அமோல் பாலகேர் சினிமா மாதிரிமன்றி, நாடகங்களிலும் தனக்கென தனியான கலையை என்று அங்கீகரிக்கத் தக்க இடத்தை உருவாக்கிக்கொண்ட அமோல் பலகேரின் படம் ஒன்று, பங்கன் வாடி பர்க்கக் கிடத்தது.

பங்கன் வாடி மகாராஷ்ட்ராவின் மிக வரண்ட, ஏழ்மையில் வாடும், எந்த வளமுமற்ற பகுதியின் ஒரு கிராமம். கதை நடப்பது 1939-ல். ஒரு மகாராஜாவின் ஆளுமைக்குட்பட்ட கிராமம். 7வது படித்த ஒரு இளைஞன் அந்த கிராமத்துக்கு பள்ளி ஆசிரியராக அனுப்பப்படுகிறான். அவனுடைய கிராம வாழ்க்கையைச் சொல்கிறது பங்கன் வாடி. பாலவைனம் போல் ஒரு பிண்டு பச்சை இல்லாத வரண்ட பூழுதி பிந்த நிலம் கண்ணுக்கெட்டும் வரலா. ஆடும்யேத்து வாழ்க்கை நடத்தும் கிராம வாதிகள். மண்

